

Knjiga proroka Daniela - broj šezdeset

Danijelova molitva i tajna osmoga kraljevstva: objava posljednjih dana

Jeff Pippenger

2024-01-24

U sedamnaestom i osamnaestom poglavlju Otkrivenja anđeo donosi Ivanu viđenje suda nad papinstvom. U prikazu njezina konačnog suda predstavljena su kraljevstva biblijskog proročanstva.

I ovdje je um koji ima mudrost. Sedam glava jesu sedam gora, na kojima žena sjedi. I sedam je kraljeva: pet ih je palo, jedan jest, a drugi još nije došao; i kad dođe, mora ostati kratko vrijeme. I zvijer koja bijaše, a nije, i sama je osma, i od sedmorice je, i odlazi u propast. Otkrivenje 17:9–11.

Ivan je bio duhovno prenesen u 1798. godinu, gdje mu je rečeno da je sedam glava na Zvijeri koja je nosila papinsku ženu sedam kraljeva. Kralj je kraljevstvo, a kraljevstvo je također glava u biblijskom proročanstvu. Godine 1798. pet je kraljevstava palo, a jedno je tada vladalo. Sedmo je kraljevstvo tek trebalo doći, i bilo je predstavljeno s deset kraljeva. Tada je Ivanu bilo obznanjeno da je osmo kraljevstvo papinska Zvijer, koja je bila od sedmorice. Papinstvo je bilo peto kraljevstvo i zadobilo je smrtonosnu ranu, tako da, kada njegova smrtonosna rana bude izliječena, ono tada postaje osma glava koja je od sedam.

U Danijelu 2 prva su četiri kraljevstva Babilon, Medo-Perzija, Grčka i Rim. Ta četiri doslovna kraljevstva također predstavljaju četiri duhovna kraljevstva, i zajedno prepoznaju osam kraljeva, odnosno glava iz Otkrivenja 17, jer Isus uvijek prikazuje svršetak neke stvari njezinim početkom. Drugo poglavlje Daniela prvi je spomen kraljevstava biblijskog proročanstva, a Otkrivenje 17 posljednji, stoga se moraju slagati, jer se Bog nikada ne mijenja.

Peto kraljevstvo koje je palo 1798. bio je duhovni Babilon, papinstvo. Šesto kraljevstvo koje je bilo na vlasti 1798. bilo je kraljevstvo s dva roga koje je bilo predoznačeno dvorožnim kraljevstvom Medijaca i Perzijanaca. Sedmo kraljevstvo, koje se sastoji od deset kraljeva, a koje 1798. još nije bilo došlo, jest jednoga svjetska vlast, koja je bila predoznačena Grčkom, jednoga svjetskom vlašću Aleksandra Velikoga. Osmi glava, koja bijaše od sedmorice, bilo je peto kraljevstvo koje je zadobilo smrtonosnu ranu, a ipak je ponovno oživjelo kada je smrtonosna rana bila iscijeljena.

Sud velikoj bludnici zbiva se u „času” krize nedjeljnog zakona, to jest u vremenskom razdoblju koje započinje nedjeljnim zakonom u Sjedinjenim Američkim Državama i nastavlja se kroz povijest sve dok se ne zaključi vrijeme milosti za čovječanstvo. U tom „času”, koji je u Danielu označen kao „u dane ovih kraljeva”, Bog će uspostaviti svoje kraljevstvo. U tom „času” izlivena se pozna kiša.

„Kasna kiša dolazi na one koji su čisti — tada će je svi primiti kao nekoć.”

„Kad četvorica anđela puste, Krist će uspostaviti svoje kraljevstvo. Nitko ne prima kasnu kišu osim onih koji čine sve što mogu.” Spalding and Magan, 3.

Izlijevanje poznoga dažda napreduje postupno, jer odgovara sudu, a i sud je postupne naravi. Mileriti su razumjeli da žive kod stopala kipa iz drugoga poglavlja Daniela. Vjerovali su da je Rim posljednje zemaljsko kraljevstvo, i bili su u pravu, ali ograničeni u svojem razumijevanju.

Izraz „u dane tih kraljeva“ doista se pojavljuje u povijesti kraljevstva Rima, ali to nije povijest poganskog ni papinskog Rima; to je povijest modernog Rima. Mileriti su poganski i papinski Rim primijenili kao jedno kraljevstvo, i čineći to, poslužili su se odlomkom iz knjige Ezekielja koji se odnosi na posljednjega kralja Jude (Sidkiju), kako bi poduprli svoje razumijevanje.

A ti, oskvrnjeni opaki kneže Izraelov, kojemu je došao dan, kad će bezakonju doći kraj, ovako govori Gospodin Bog: skini turban i uzmi krunu; ovo više neće biti isto: uzvisi onoga koji je nizak, i ponizi onoga koji je visok. Ja ću prevrnuti, prevrnuti, prevrnuti to; i toga više neće biti, dok ne dođe onaj kojemu po pravu pripada; i njemu ću ga dati. Ezekiel 21:25–27.

Od Sidkije slijedila bi tri kraljevstva koja bi bila „oborena“, a koja bi vodila do Krista, kojemu „to po pravu pripada“, da vlada. Babilon, Medo-Perzija i Grčka svi bi bili svrgnuti sve do kraljevstva Rima, a tijekom povijesti toga četvrtoga kraljevstva Krist bi došao i uspostavio kraljevstvo. Upravo je to i učinio.

„Ponajprije među onima koji su narod ubrzano vodili u propast bio je Sidkija, njihov kralj. Posve odbacivši savjete Gospodnje dane po prorocima, zaboravivši dug zahvalnosti koji je dugovao Nabukodonozoru, prekršivši svoju svečanu prisegu vjernosti položenu u ime Gospoda, Boga Izraelova, kralj Judin pobunio se protiv proroka, protiv svojega dobročinitelja i protiv svojega Boga. U taštini vlastite mudrosti obratio se za pomoć drevnom neprijatelju Izraelova blagostanja, „šaljući svoje poslanike u Egipat da mu daju konje i mnogo naroda.“

„Hoće li uspjeti?“ upita Gospodin za onoga koji je tako podlo iznevjerio svako sveto povjerenje; „hoće li izbjeći onaj koji čini takve stvari? ili će prekršiti savez i biti izbačen? Tako ja bio živ, govori Gospodin Jahve, zacijelo će na mjestu gdje prebiva kralj koji ga je učinio kraljem, čiju je zakletvu prezreo i čiji je savez prekršio, upravo s njime usred Babilona umrijeti. Ni faraon sa svojom moćnom vojskom i velikim mnoštvom neće mu pomoći u ratu: ... budući da je prezreo zakletvu prekršivši savez, premda je, gle, dao svoju ruku i učinio sve to, neće izbjeći.“ Ezekiel 17,15–18.

„Nad ‘bezbožnim opakim knezom’ došao je dan konačnoga obračuna. ‘Skinu mitru’, odredio je Gospod, ‘i uzmi krunu.’ Tek kad sam Krist uspostavi svoje kraljevstvo, Judi će ponovno biti dopušteno da ima kralja. ‘Oborit ću, oborit ću, oborit ću ga’, bila je božanska odredba u vezi s prijestoljem doma Davidova; ‘i njega više neće biti, dok ne dođe Onaj kojemu to pravo pripada; i dat ću ga Njemu.’ Ezekiel 21:25–27.” Proroci i kraljevi, 450, 451.

Miller je bio u pravu, ali je njegovo razumijevanje bilo ograničeno, jer kraljevstvo koje je Krist uspostavio kada je hodio među ljudima nije bilo konačno zemaljsko kraljevstvo. Nakon kraljevstva poganskoga Rima trebala su još doći četiri kralja. Ipak, Krist je na križu doista uspostavio kraljevstvo „milosti“, ali to kraljevstvo nije bilo uspostavljeno u dane deseterice kraljeva iz Otkrivenja sedamnaest, niti je bilo uspostavljeno za vrijeme kasne kiše. Kraljevstvo koje Krist uspostavlja u posljednjim danima jest njegovo kraljevstvo „slave“. Sestra White govori izravno o

oba ta kraljevstva.

Mileriti su razumjeli da je Krist uspostavio kraljevstvo tijekom povijesti četvrtoga kraljevstva, i bili su u pravu, ali ograničeni u svojem razumijevanju. U povijesti četvrtoga kraljevstva Krist je uspostavio kraljevstvo „milosti“, a u povijesti osmoga kraljevstva uspostavio je svoje kraljevstvo „slave“. U povijesti kada je uspostavio kraljevstvo „milosti“, Duh Sveti bio je izliven na Pedesetnicu. Pedesetnica je pralik izlivanja kasne kiše, u povijesti u kojoj uspostavlja svoje kraljevstvo „slave“.

Poruka Pedesetnice bila je poruka o doslovnom Kristovu uskrsnuću. Poruka kasne kiše, barem djelomično, jest poruka o simboličkom uskrsnuću koje je prikazano proročkom zagonetkom da je osmi od sedmorice, što se ispunjava u Zvijeri, kao i u dvama rogovima zvijeri iz zemlje. Četvrto i osmo kraljevstvo mjesta su gdje Krist uspostavlja svoje kraljevstvo.

Objava koju su učenici iznijeli u ime Gospodnje bila je u svakom pogledu ispravna, a događaji na koje je upućivala već su se tada zbivali. „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje“ — to je bila njihova poruka. Po isteku „vremena“ — šezdeset i devet tjedana iz Daniela 9, koji su trebali dosegnuti do Mesije, „Pomazanika“ — Krist je primio pomazanje Duhom nakon što ga je Ivan krstio u Jordanu. A „kraljevstvo Božje“, za koje su objavili da se približilo, bilo je uspostavljeno Kristovom smrću. To kraljevstvo nije bilo, kako su bili poučeni vjerovati, zemaljsko carstvo. Niti je to bilo ono buduće, besmrtno kraljevstvo koje će biti uspostavljeno kada se „kraljevstvo i vlast i veličanstvo pod svim nebom dađe puku svetaca Svevišnjega“; ono vječno kraljevstvo u kojem će „sve vlasti njemu služiti i pokoravati mu se“. Daniel 7:27. Kako se rabi u Bibliji, izraz „kraljevstvo Božje“ upotrebljava se za označavanje i kraljevstva milosti i kraljevstva slave. Kraljevstvo milosti prikazano je kod Pavla u Poslanici Hebrejima. Nakon što upućuje na Krista, suosjećajnog posrednika koji „može suosjećati s našim slabostima“, apostol kaže: „Pristupajmo dakle smjelo prijestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost.“ Hebrejima 4:15, 16. Prijestolje milosti predstavlja kraljevstvo milosti; jer postojanje prijestolja podrazumijeva postojanje kraljevstva. U mnogim svojim prisposodobama Krist upotrebljava izraz „kraljevstvo nebesko“ da označi djelovanje božanske milosti na srca ljudi.

„Dakle, prijestolje slave predstavlja kraljevstvo slave; a na to se kraljevstvo upućuje u Spasiteljevim riječima: ‘Kad Sin Čovječji dođe u svojoj slavi, i svi sveti anđeli s Njime, tada će sjesti na prijestolje svoje slave; i pred Njim će se sabrati svi narodi.’ Matej 25,31.32. To je kraljevstvo još buduće. Ono neće biti uspostavljeno sve do drugoga Kristova dolaska.

„Kraljevstvo milosti uspostavljeno je odmah nakon čovjekova pada, kada je načinjen plan za otkupljenje krivoga roda. Ono je tada postojalo u Božjoj nakani i po Božjem obećanju; i vjerom su ljudi mogli postati njegovi podanici. Ipak, ono nije bilo stvarno utemeljeno sve do Kristove smrti. Čak i nakon što je započeo svoju zemaljsku misiju, Spasitelj se, iscrpljen tvrdokornošću i nezahvalnošću ljudi, mogao povući od žrtve na Kalvariji. U Getsemaniju je čaša jada drhtala u Njegovoj ruci. Mogao je čak i tada obrisati krvavi znoj sa svoga čela i ostaviti krivi rod da propadne u svojoj bezakonosti. Da je to učinio, za pale ljude ne bi moglo biti otkupljenja. No kada je Spasitelj predao svoj život i svojim izdahom povikao: ‘Svršeno je’,

tada je ispunjenje plana otkupljenja bilo zajamčeno. Obećanje spasenja dano grešnom paru u Edenu bilo je potvrđeno. Kraljevstvo milosti, koje je prije postojalo po Božjem obećanju, tada je bilo uspostavljeno.“

„Tako je Kristova smrt — upravo događaj na koji su učenici gledali kao na konačno uništenje svoje nade — bila ono što ju je zauvijek učinilo sigurnom. Premda im je donijela gorko razočaranje, bila je vrhunac dokaza da je njihova vjera bila ispravna. Događaj koji ih je ispunio tugom i očajem bio je onaj koji je otvorio vrata nade svakom djetetu Adamovu i u kojemu je bilo usredotočeno buduće življenje i vječna sreća svih Božjih vjernih u svim vjekovima.“

„Namjere beskrajne milosti približavale su se svojem ispunjenju, čak i kroz razočaranje učenika. Premda su njihova srca bila pridobivena božanskom milošću i snagom Njegova nauka, koji je ‘govorio kao što nikada nitko nije govorio’, ipak je s čistim zlatom njihove ljubavi prema Isusu bio pomiješan bezvrijedan primjes svjetovne oholosti i sebičnih težnji. Čak i u pashalnoj odaji, u onom svečanom času kada je njihov Učitelj već ulazio u sjenu Getsemanija, među njima nastala ‘prepirka o tome tko bi od njih bio najveći’. Luka 22,24. Njihov je pogled bio ispunjen prijestoljem, krunom i slavom, dok su se neposredno pred njima nalazili sramota i muka vrta, sudnica i križ Golgote. Njihova oholost srca, njihova žeđ za svjetovnom slavom, navela ih je da se tako uporno drže lažnoga nauka svojega vremena i da bez pozornosti prijeđu preko Spasiteljevih riječi koje su pokazivale pravu narav Njegova kraljevstva i upućivale unaprijed na Njegovu muku i smrt. A te su zablude dovele do kušnje — oštre, ali potrebne — koja je bila dopuštena radi njihova popravljivanja. Premda su učenici pogrešno razumjeli značenje svoje poruke i nisu uspjeli ostvariti svoja očekivanja, ipak su propovijedali opomenu koju im je Bog dao, i Gospodin će nagraditi njihovu vjeru i iskazati čast njihovoj poslušnosti. Njima je trebao biti povjeren posao naviještanja svim narodima slavnog evanđelja njihova uskrslog Gospodina. Da bi ih pripravio za to djelo, bilo je dopušteno iskustvo koje im se činilo tako gorkim.” The Great Controversy, 347, 348.

U knjizi Otkrivenja, „um koji ima mudrost” broji „broj čovjeka” i prepoznaje da je „taj čovjek” ujedno i osmo kraljevstvo, koje je od sedam. „Čovjek grijeha” glava je osmoga kraljevstva koje vlada nad kraljevima i trgovcima zemlje, s kojima se sedam crkava udružuje kako bi izbjegle sramotu progonstva, i koje sjedi na mnogim vodama.

I reče mi: Vode koje si vidio, gdje bludnica sjedi, jesu puci, i mnoštva, i narodi, i jezici. Otkrivenje 17,15.

„čovjek grijeha“ vlada političkim, novčanim, vjerskim i građanskim svijetom, te svim ljudima, osim onih koji su zadobili pobjedu nad Zvijeri, i nad njezinim kipom, njezinim žigom i brojem njezina imena.

I vidjeh kao more stakleno pomiješano s ognjem; i one koji su izvojevali pobjedu nad Zvijeri, i nad njezinim kipom, i nad njezinim žigom, i nad brojem njezina imena, gdje stoje na staklenome moru, imajući harfe Božje. I pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega, i pjesmu Jaganjčevu, govoreći: Velika su i čudesna djela tvoja, Gospodine Bože Svemogući; pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju svetih. Otkrivenje 15:2, 3.

„Mudri” koji razumiju „umnoženje znanja”, kada se Otkrivenje Isusa Krista odapečati, jesu oni koji imaju „razum” i „izračunavaju broj Zvijeri, jer to je broj čovjekov; i broj njezin jest šest stotina šezdeset i šest.” Taj „razum” predstavlja dio trostupanjskog procesa kušnje koji se uvijek zbiva kada Isus odapečaćuje neko proročanstvo. Zato je zabilježeno da su oni „odnijeli pobjedu nad” „brojem njezina imena.”

Zadobiti pobjedu znači položiti kušnju, a oni koji su „mudri” i „razumiju” zadobivaju pobjedu povezanu s brojem 666, a redak također utvrđuje da postoji osam kraljevstava te da je osmo od sedmorice. Ta „tajna” prikazana je u drugom poglavlju Daniela, jer je Danielova molitva bila da razumije „tajnu”. Otkrivenje da postoji osam kraljevstava, da je osmo kraljevstvo od sedmorice i da je broj toga kraljevstva 666, tajna je za koju je Daniel prikazan kao da ju je zadobio svojom molitvom, a Daniel predstavlja Božje „mudre” u posljednjim danima.

Daniel predstavlja „mudre” posljednjih dana kojima je otkrivena tajna drugog poglavlja Daniela, a ta je tajna objava da posljednje i prvo upućivanje na kraljevstva biblijskog proročanstva jest to da se u kipu nalazi osam kraljevstava. Ta objava potvrđuje mileritsko razumijevanje drugog poglavlja Daniela, ali, jednom kada se prepozna, svijetli deset puta jače. Njezina sjajnost, budući da svijetli deset puta jače, predstavlja kušnju nad kojom „mudri” odnose pobjedu, jer osmo kraljevstvo, koje je od sedmorice, ujedno je i šesto kraljevstvo, koje je trostruka unija zmaja, zvijeri i lažnoga proroka. Kao takvi, zmaj, zvijer i lažni prorok svi su šesto kraljevstvo te zajedno predstavljaju 666.

Nebukadnezar je bio iskušan otkrivenjem iz drugoga poglavlja Danielove knjige i nije položio kušnju. U drugom poglavlju Daniela, Daniel predstavlja „mudre” koji polažu kušnju tajne kipa. Nebukadnezar u trećem poglavlju predstavlja zle koji padaju na istoj toj kušnji. Nebukadnezar, kao prvi kralj prvoga kraljevstva, predstavlja posljednjega kralja posljednjega kraljevstva. Stoga on predstavlja „čovjeka grijeha”, čovjeka proročanstva kojega se drži sedam crkava. Čovjek je stvoren šestoga dana, i broj šest je stoga broj čovječanstva. Broj Nebukadnezarov jest šest. Nebukadnezar nije položio kušnju broja 666 te je predstavljao zle posljednjih dana. Kao simbol čovjeka grijeha, njegov je broj šest.

Kralj Nabukodonozor načini kip od zlata, kojemu visina bijaše šezdeset lakata, a širina šest lakata; postavi ga u ravnicu Duri, u pokrajini Babilonu. Daniel 3,1.

Zlatni kip bio je visok šezdeset lakata, a širok šest lakata, i načinio ga je Nabukodonozor, čiji je broj šest. Kip je bio podignut u pobuni protiv svjetla kipa iz drugoga poglavlja, a trostruki opis kipa, kada razumijete da je Nabukodonozorov broj šest, odgovara broju šest, šest, šest.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Pomao o uspostavi carstva i dinastije koja bi trebala trajati do vijeka snažno je privlačila moćnoga vladara pred čijim oružjem narodi zemlje nisu mogli opstati. S oduševljenjem rođenim iz bezgranične častohlepljivosti i sebične oholosti, stupio je na vijećanje sa svojim mudracima o tome kako to ostvariti. Zaboravivši izvanredne providnosti povezane sa snom o velikom kipu; zaboravivši također da je Bog Izraelov preko svojega sluga Daniela jasno obznanio značenje toga kipa, te da su u vezi s tim tumačenjem velikaši kraljevstva bili spašeni sramotne smrti; ne zadržavajući u mislima ništa osim svoje želje da učvrste vlastitu moć i

prevlast, kralj i njegovi državni savjetnici odlučili su da će svim mogućim sredstvima nastojati uzvisiti Babilon kao vrhovan i dostojan sveopće odanosti.“

„Simbolički prikaz kojim je Bog bio otkrio kralju i narodu svoju namjeru za narode zemlje sada je trebao poslužiti proslavljanju ljudske moći. Danielovo tumačenje trebalo je biti odbačeno i zaboravljeno; istina je trebala biti pogrešno protumačena i pogrešno primijenjena. Simbol što ga je Nebo odredilo da ljudskim umovima razotkrije važne buduće događaje trebao je biti upotrijebljen da spriječi širenje spoznaje koju je Bog želio da svijet primi. Tako je preko nakana častoljubivih ljudi Sotona nastojao osujetiti božansku namjeru za ljudski rod. Neprijatelj čovječanstva znao je da je istina nepomiješana sa zabludom sila moćna da spasi; ali da, kada se rabi za uzdizanje sebe i za promicanje nauma ljudi, postaje sila za zlo.

„Iz svoje bogate riznice blaga Nabukodonozor dade načiniti velik zlatan kip, sličan u svojim općim obilježjima onome koji je bio viđen u viđenju, osim u jednoj pojedinosti glede tvari od koje je bio načinjen. Premda naviknuti na veličanstvene prikaze svojih poganskih božanstava, Kaldejci nikada prije nisu načinili ništa tako dojmljivo i veličanstveno kao što je bio ovaj blistavi kip, šezdeset lakata visok i šest lakata širok. I ne iznenađuje što je u zemlji u kojoj je idolopoklonstvo bilo opće rašireno taj lijepi i neprocjenjivi kip na ravnicima Duri, koji je predstavljao slavu Babilona te njegovu raskoš i moć, bio posvećen kao predmet obožavanja. To je stoga i bilo uređeno, te je izišla odredba da na dan posvećenja svi pokažu svoju vrhovnu odanost babilonskoj vlasti poklonivši se pred kipom.“ Proroci i kraljevi, 504, 505.